

הרב אריאל בהפגנה נגד סינוי סיני
עלינו מוטלת המיצוה למחוק את עמלק... להרוג את שונאי ישראל!

הרב אריאל, או "מתרת הרבהית", את עמרתם של אלה, הנמנים עם קשר בית-המיקדש, תיאר אחד מהם, עם שיחורו מהכלא: "ההלכה אומרת שגויים, המקיימים שבע מצוות בנינוח, מתייחסים אליהם כאל בני-אדם. גוי, לא דורשים ממנו הרבה, רק התנהגות אנושית. אם הוא מקבל את מרות ישראל בארץ-ישראל, זכותו לגור בה, במעמד של גר-תושב...".

אנחנו עם מיוחד, עלינו מוטלת המיצוה למחות את זכר עמלק. אנחנו מצווים להרוג את שונאי ישראל... הלכה זו מהווה חלק מהבסיס האידאולוגי, פרי סגנונו של הרב אריאל, המהווה תשתית רעיונית למשתתפי קשר בית-המיקדש.

מיהו הרב ישראל אריאל, הנחשב מורה-הדרך המיליטאנטי של קושרי קשר בית-המיקדש? הוא נולד לפני 44 שנה בחיפה, לאביו שהחזיק מתפרת-קונפסציה קטנה. בהיותו ילד עברה משפחתו להתגורר בירושלים, שם עבר את ימי המצור. חוויית-המצור הותירה רישומה בנער, ודחקה בו לנצרות ולגדולות. את לימודו התיכוני עשה אריאל בישיבת כפר-חסידיים, מבלי שהתגלה כעילוי בתורה. לדיכוי חבריו מאותה התקופה, הוא התבלט יותר. בתחום החברתי מאשר הרוחני, כשהיה פעיל ביום המרכזי של בני-עקיבא. כבר בשלב זה בלט בנטייתו להצגת דברים ומצבים באופן דרמאטי.

תחנתו הבאה של אריאל היתה בישיבה הגבוהה כרם ד'בנה. אחד ממוריו שם הגדירו: "כבר או התגלה כנער תוסס, מאופיין בתקיפות מובילה. אדם רגשני ובעל מזג חם, כמוכח החיובי. לא, הוא לא נראה קיצוני מחבריו."

בתקופת לימודים זו אף התפקד מעט ומרד במימסד הדתי. ביחד עם כמה מחבריו היה יוצא לגיחות כערים הגדולות, ואפילו ביקר במחלתר במוסיאונים, להתכונן בלא תעשה לך פטל ומסיכה".

בהגיע זמנו לשרת בצה"ל, התגייס ישראל

במקביל להכנות, ברמות השונות, להשתלטות על הרבהית, פועל גוף נוסף להשתלטות יהודית על הרובע המוסלמי בעיר-העתיקה. הגוף הנושא את השם התמים, למראית-עין, החזרת עטרה ליושנה, מנהל בידי ישראל פויכטוונגר, המפעיל קבוצה אלימה של צעירים קנאיים, המשתלטים על בתים ובניינים שהיו שייכים פעם ליהודים. אחרי שהצעירים משתלטים על הבניינים ומסלקים את דייריהם הערביים, דואג פויכטוונגר להסיר את הצד החוקי של הבעלות על הבתים.

יותר ויותר מבני הפריפריה הרחבה של הימין הלאומני-דתי מצטרפים לתמיכה בהשתלטות על הרבהית. בראשית 1983 תבעה ועירת בני-עקיבא להתיי תפילת יהודים על הרבהית. גם חוגים נרחבים כפריפריה של גוש-אמונים מתייחסים ברצינות להשבת היהודים להרבהית. בין בוני הבית השלישי אין תמיד הרמוניה. לעיתים יש התפלגויות ועימותים. הידוע שבין העימותים הוא סיפור התפלגותה של ישיבת עטרת כוהנים תורת כוהנים. שתיהן ברובע-המוסלמי. ראש עטרת כוהנים, הרב מתתיהו כהן, המקיצוניים שבין קושרי קשר בית-המיקדש, פרש מיישיבת תורת כוהנים עם תלמידיו. מאחר וסיכנו לקבל על עצמם את מרות הרב. נערכה בוררות של דינתורה. הבורר היה הרב האשכנזי הראשי, אברהם שפירא. מתתיהו כהן סירב לקבל את פסקהבוררות של הרב-הראשי.

מחירתו של הרב-סרו

בלילה שבין ה-10 ל-11 במרס 83 עצרה מישורת ירושלים, בסיוע זרועות-הביטחון, 45 צעירים רתיים-לאומיים, שעמדו להתפרק עם נישקם להרבהית ולהתחלל במקום. רבים מחברי הקבוצה נאשו עם מעצדם נשק צה"לי. ה-45 נעצרו במקומו-המימשל שלהם. ביתו של הרב ישראל אריאל.

סופר דבר בשטחים הכבושים, דני רובינשטיין: "זה העניין שיהפוך את הפלסטינים לנערי חומייני — על זה הם יקפצו לתוך האש!"

ישיבה להכשרת מקריבי-קורבנות

השילטונות הישראליים הקפידו במשך 17 שנות הכיבוש, לכבד את כל המקומות הקדושים לשלוש הדתות.

הנחת-יסוד היתה שהרבהית הוא מקום קדוש למוסלמים.

ההתייחסות הראשונה של ממשלה ישראלית להרבהית, היתה ביולי 1948, כאשר נרמה היה לממשלה שצה"ל עשוי לכבוש את העיר-העתיקה. ראש הממשלה הזמנית, רויד ברגורין, שיגר מיברק למפקד ירושלים דאז, האלוף רויד שאלתיאל. הוא פקד עליו להכין כוח מיוחד, נאמן וממושמע, שישתמש בלא-רחמים במכונות-ייריה נגד כל יהודי שינסה לשרוד או לחלל מקום קדוש, נוצרי או מוסלמי. כמילחמת ששת-הימים הניפו חיילים רתיים את דגלי-המדינה על מיסגרי הרבהית. כאשר הגיע למקום שרהביטחון משה דיין, הורה לחיילים להסיר מיד את הדגלים.

בשנים הראשונות אחרי מילחמת ששת הימים, חזרו רבנים ופסקו על האיסור ההלכתי האוסר על יהודים לדרוך על אדמת הרבהית. פורץ-מיסגרת ופרקליט-השטן בשאלת-הלכה זו היה שוב הרב שלמה גורן, מי שהיה או רב-ראשי של צה"ל בדרגת אלוף, ומאוחר יותר הרב-הראשי האשכנזי לישראל.

גורן סרין לרחבת המיסגרים שעל הרבהית ותקע בשופרו. תקיעה זו הביאה דתי אחר, שמוי הפרופסור ישעיהו ליבוביץ, לכנותו. המוקיון עם עצמו הרב גורן כמי שנבחר עלידי ההשגחה העליונה לבנות ולהקים את המיקדש השלישי. הוא אף חיבר ספר — שאותו טרם פירסם — שקטעים מתוכו, בעיקר מפות ושירטוטים, נמסרים מיד ליד בין קשרי קשר בית-המיקדש.

אליהו כנאשם בבית המישפט (1951)
הזר הקרב בו מות יומת..."

אליהו כרב ראשי (1984)
חיוב קדושה למנוע מצב עגום זה..."